

РЕШЕНИЕ

№ 25521

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 26.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10465** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. Е. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., непридружен непълнолетен, срещу РЕШЕНИЕ №8751 от 16.08.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Жалбоподателят, чрез процесуалния му представител адв.Д., твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно по съображения, че ответникът е пренебрегнал основната причина за напускането на страната по произход –наличието на заплаха и застрашаване сигурността на лицето. Тези обстоятелства се установяват от проведеното интервю. Видно от същото се касае за проблеми с талибаните на семейството на бежанеца. Основно това, че леля му била депутат, както и чичо му кмет, а съответно баща му техен бодигард. Със смяната на властта, започнали гоненията и проблемите, баща му бил в неизвестност първоначално, а впоследствие влязъл в затвора. Във връзка с изложеното - не се споделя довода на ответника, че се касае за икономически мигрант, тъй като заявените от лицето проблеми не попадат под обхвата на ЗУБ. Посочено е, също, че не е преценено какви рискове крие

евентуалното връщане на лицето, което е с оглед принципа „забрана за връщане“, когато лицето ще бъде постановено в рискова ситуация. Прави се позоваване на дело С-465/2007 за тълкуването на чл.156.„в“ от Директива 2004/83 за степента на безогледно насилие, което се преценява конкретно и от органа, до където е отправена молбата за закрила. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д.. Жалбоподателят не се установява в РПЦ, който самоволно е напуснал.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк.Г. оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Визира, че видно от справката за А. –страната е в период на относителна липса на въоръжен конфликт и вътрешна стабилност. От друга страна лицето използва молбата за закрила, за да осуети изпълнението на ПАМ, наложена му от органите на дирекция „Миграция“. С оглед това се моли –да се отхвърли молбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх.№ВР-13-485 от 20.05.2024г. е поискана закрила от Е. Е., гражданин на А., етническа принадлежност пашун, вероизповедание мюсюлманин-сунит, семейно положение –нежен ЛНЧ [ЕГН], които данни са установени от декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ.

За да постанови отказа ответникът е приел, че с лицето е проведено интервю на 18.06.2024г., при което лицето е споделило, че напуснал нелегално А. през Турция, от където нелегално влязъл в РБ. Решението да напусне било на семейството му, защото баща му бил в затвора, преди това е бил охранител на леля му –депутат и на чичо му кмет, но след издадено на власт на талибаните, започнали проблемите за семейството му. Относно споделена бежанска история за баща му –се подчертава в решението, че не е посочена причината за влизането му в затвора, поради което историята не е кредитирана. Ответникът е маркирал, че лицето е заявило, че ще представи документи за това, че баща му е бил телохранител, както и за причината да влезе в затвора, но такива не са представени. Подчертано е, че майката, братята и сестрите продължават да живеят в А.. Визирано е, че кандидатът самоволно е напуснал на 25.06.2024г. РПЦ, поради което това е начин да се осуети изпълнението на наложените му мерки от органите на МВР. Направен е извода, че се касае за мигрант, а не а лице нуждаещо се от МН закрила. Така съгласно Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на ООН за бежанците, „мигрантът“ е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде по причини различни от изброените в определението за бежанец. С оглед изложеното е направен извода, че лицето не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата по произход. Не е направил твърдения за осъществено спрямо него „преследване“ по смисъла на чл.8 от ЗУБ. Прието е, че споделените от лицето проблеми са ирелевантни и не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

На следващо място е констатирано, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ –молителят не прави твърдения за застрашеност от смъртно наказание или екзекуция или за други тежки посегателства. Не се установява ситуация на безогледно насилие. В тази връзка ответникът се е позовал на тълкуването в решение от 17.февруари 2009 на СЕС по дело С-464/07 за приложението на чл.15 б.б от Директива 2004/83, видно от което посоченото обстоятелство за безогледно насилие се преценява по молбата за закрила от националните компетентни органи, до които е подадена молбата. В тази връзка се констатира, че няма спрямо заявителя сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне в родината си, където би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на статут. Също има позоваване на справка вх.№ЦУ-1525 от 24.06.2024г., от която е видно, че насилието в А. не е безогледно и посъвместно. Като цяло обстановката не дава основание да се приеме, че има страх от преследване, или реална опасност от такова. Има обща ситуация на несигурност, но тя не достига степен на безогледно насилие. Няма и въоръжен конфликт или МН такъв. Прието е, че има определени уязвими групи, но лицето не е сред тях. Направен е извода, че положението в страната се нормализира, въпреки спорадичните терористични актове. Не се установяват разширенията в тълкувателно решение от 17.02.2009 на СЕС, видно от което наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факт на пребиваването си там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Това не се установява по отношение на кандидата. Посочено е, че съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 на решението, в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че конкретно е повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за търсене на субсидиарна закрила. Подчертано е, че за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие трябва да е изключително, както не е видно от справката. С оглед това е направен извода, че спрямо лицето не се установяват предпоставките по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ. Не са установени и предпоставките по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ-член от семейството с предоставена закрила. Посочено е, че в представения социален доклад е видно, че семейството на лицето продължава да живее в А., но не може да се установи по категоричен начин дали причината за затвора на баща му са проблемите с талибаните. Маркирано е, че се касае за непълнолетен, поради което трябва да се съобрази най-добрия интерес на детето. В този смисъл да се съобразят неговите чувства, желания, психически и емоционални потребности. В тази връзка е констатирано, че лицето желае да продължи образованието си, но не предприема действия в тази насока вкл. и такива за социализация, поради което най-добрият интерес е да бъде заедно със семейството си. С оглед на изложеното молбата за закрила е отхвърлена.

В съдебното производство нов социален доклад не е представен, тъй като лицето не е установено.

Представена е актуална справка за страната по произход.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок от лице с правен интерес, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

На първо място се установява, че е налице компетентност във връзка с чл.75, ал.1 от ЗУБ за постановяване на оспорения акт от ответника.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма, но съдът възприема становището на защитата, че бежанската история не е преценена достатъчно обективно. По силата на чл.4, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи конкретно по б.а) всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзакоовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане; също по б.б) относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства; също по б.в) индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства;

Следователно, за да се преценят евентуални действия на преследване или наличие на реална опасност от тежки посегателства следва да се съобрази актуалната информация за страната на произход на кандидата. В двете справки, които са почти идентични – има данни за нарушаване права на лицата като цяло за ограничения, конкретно за рестрикции към представителите на съдебната власт и адвокатите, но няма данни какво е отношението на талибаните към бившите управляващи вкл. към представителите на изпълнителната и законодателна власт. Като общоизвестен факт от докладите на Организацията за безопасност и намаляване на риска е това, че има гонения, задържания и убийства по отношение на такива лица.

Не е спорна правна рамка вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, че статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, както и че съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства.

Във връзка с изложеното е трябвало да се прецени дали от проведеното интервю следват заявени причини, които да обосноват наличието на страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и основанията във връзка с чл.9 от ЗУБ. В действителност лицето не е заявило лични причини, но същото е непълнолетно. Позовало се е на страх във връзка с работата на баща му С. У. и позицията на леля му и чичо му. Ответникът вместо да установи имената на лелята и чичото и длъжностите, които са заемали при интервюто, за да кредитира или не тази история – е възложил цялата доказателствена тежест на непълнолетния. Изисквал е от него да представи доказателства без да се съобрази с позицията му и възможността или невъзможността му да ангажира такива. В действителност кандидатът е заявил, че не е имал лични проблеми във връзка с религията или етническата си принадлежност или други защитими основания по ЗУБ, но лицето е фокусирало същите като цяло за семейството си и баща си.

Не е спорно, че има наложена ПАМ със заповед №4379 ПАМ 374 от 14.05.2024г., на Директора на Дирекция „Миграция“ -МВР „Връщане до страната по произход“.

Има и положително становище на ДАНС с писмо от 10.07.2024г., че не се възразява да бъде предоставена закрила.

Видно от писмото на АСП по искане за социален доклад –л.24 - с детето е проведен разговор, в който то е споделило, че не желае да бъде в А., защото обстановката е тежка. Споделя причината за напускане на страната – леля му е била народен представител, а баща му неин телохранител. След идването на талибаните –баща му е бил в неизвестност над една година, след което са разбрали, че е в затвора. Разказва за проблемите на семейството с талибаните, както и изразява страха си, че ако се завърне в страната и той ще има проблеми. Като извод в доклада е посочено, че към момента няма пряк риск за детето, а касателно процедурата за отказ или предоставяне на статут е предоставено на ДАБ.

Съдът намира, че и във връзка с гореизложеното ответникът необективно е оценил бежанската история. Не е съобразил, че кандидатът последователно е изложил подробно и непротиворечиво бежанската си история- веднъж пред органите на ДСП и на следващо място пред ДАБ. Освен това не е ясно от къде са изводите в решението, че за лицето е по-добре да е сред семейството си, тъй тъй като не можело да се социализира, заявило, но не е предприело действия за продължаване на образованието си, както и целяло да избегне наложената ПАМ. Последната е факт, преди молбата за закрила именно с оглед това, че ако същата беше предхождаща –мярката не би била предприета. Не е спорно, че лицето е установено на АМ „Европа“ в района на [община]. Нееднозначно по принцип е тълкуването на действията на лицата, че след като влязат в РБ през Турция и целят закрила – трябва незабавно да се предадат с цел подаване на молба за закрила, вместо да се придвижат към границата конкретно със С. и вероятно с цел достигане до З. Европа. Този факт обаче не следва да се тълкува обезателно във вреда на непълнолетния. Не следва да се отрича желанието му закрила, но в друга европейска държава. Видно от формуляра за бърза оценка на най-добрия интерес на детето от 20.05.2024г. на л.38, лицето желае да се събере със семейството

си в Швейцария. Не е установено защо точно там, дори по време на интервюто, което е последващо от 18.06.2024г., дали има някакви роднини в тази по-развита страна. Ето защо съдът намира, че за направените изводи от ответника –не е ясно какви са обстоятелствата, които са ги породили. Също така извода, че в страната продължават да живеят бащата и майката, както братята и сестрите на лицето- с какво благоприятства позицията на кандидата, ако бащата е в затвора, а семейството живее в страх. Следва да се има предвид, че по отношение на тези обстоятелства лицето не дължи пълно доказване. Ответникът е длъжен да оцени и изясни и подадената информация, съгласно посочения по-горе чл.4, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС. Отделно по време на интервюто е можело да се изясни името на лелята –депутат и това на чичото кмет и града, за да се прецени донякъде достоверността на историята.

В действителност в новата справка, както и в ползваната по време на административното производство, е видно, че в А. няма въоръжен вътрешен и МН конфликт, но талибаните са въведи продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците. Всеки който им се противопостави бива репресиран и за това е даден пример със шефа на разузнаването на провинция Б.. Пише също, че на малцинствата е отказана автономия и те са пострадали много от талибаните. В доклада се описват действия на талибаните по отношение бивши правителствени служители, съдии, адвокати и въпреки обявената амнистия има сериозни рестрикции. В доклада се констатира сериозно незачитане на права и свободите. Сочи се във втория доклад, че неадекватни публични институции тормозят нацията, че опозицията не признава властта на талибаните, което също създава напрежение за последната.

Следователно и в доклада липсва достатъчно информация за това дали бивши висши представители от законодателната и изпълнителна власт са подложени на гонения, пращани ли са в затвора и т.н.. За да се прецени достоверността на историята на бежанеца, следва да има подобни данни в доклада, за да може да се отговори на въпроса за достоверността ѝ. Не се изисква пълно установяване по ЗУБ именно с оглед това, че се касае за бежанец –лице, което може да няма в себе си документи и да не може след това да се снабди със същите. Ответникът не е създал база за преценка на достоверността на историята на бежанеца от една страна, а от друга страна е формирал изводи, въз основа на факти които не са ясни /че не може да се социализира и трябва да е със семейството си, че иска да избегне ПАМ и т.н../, което е съществено процесуално нарушение и води до отмяна на акта като незаконосъобразен. Преписката трябва да се върне на ответника за ново разглеждане на молбата въпреки че лицето е напуснало РПЦ. Провеждането на цялостното производство, повърхностната оценка на бежанската история налагат уважаване на жалбата с възможното събиране на още информация за страната по произход, за отношението на талибаните към бившите управляващи и семействата им, за това дали лица без процес и присъда, могат да бъдат в затвора и т.н. по цялостен анализ за зачитане правата на човека, за да може след като лицето го няма, да се прецени доколкото е достоверна историята му. Следва и социалния доклад да не бъде повърхностен, да не се базира на преразказ на отговорите на лицето, а да

бъде анализ на същите, да дава становище за интереса на детето –така, както е целта на закона. Подобно становище в т.нар. социален доклад липсва. Не е анализирано дали е добре за лице, което е непълнолетно да поеме ролята на глава на семейството, да не продължи обучението си и да живее в страх от преследване, поради случилото се с бащата, както ще стане, ако лицето е било там. Това са въпроси, на които отговори следва да се даде със социалния доклад, това не засяга въпроса по молбата за закрила и евентуалното преценяване на бежанската история като недостоверна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

По жалба на Е. Е. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., непридружен непълнолетен,

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №8751 от 16.08.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново разглеждане по мотивите в решението.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: